

[Rahbæk Møller]

le forskningsråd, der har lige netop den opgave at sætte gang i nogle ting. Det, der er galt, er, at man ikke på et eller andet tidspunkt siger, at den aktivitet nu er nået så langt, at den er selv bærende, og at den så går ind i det almindelige system, eller at det måske viser sig, at det er en mislykket aktivitet, og at den så skal nedlægges; måske er det en fuldført opgave, der af den grund skal nedlægges. Men problemet er, at man kører videre med et evigt stigende antal cigarkasser. Problemet er ikke det, at man starter med cigarkasser, men at man lader systemet ekspandere og udvide sig.

Ministeren nåede ikke at komme med mere detaljerede bemærkninger til mig, og det var jeg lidt skuffet over, også fordi ministeren sagde, at jeg var usaglig i min kritik. I den forbindelse vil jeg godt præcisere, at jeg ikke – i modsætning til fru Jytte Hilden – kritiserede selve tallene; jeg er meget interesseret i ligesom ministeren at få bedre belyst, hvad der egentlig er de rigtige tal. Jeg anfægter hverken fru Jytte Hildens eller ministerens tal. Men det, jeg påpegede, var bare, at selv om ministerens tal er rigtige, fremkommer en del af dem rent faktisk ved at skruer på den knap, der hedder SL-ratioen, dvs. en rent fiktiv udvidelse af forskningen. Det må ministeren dog erkende.

Noget andet, som både ministeren og hr. Estrup var inde på, er, at forskningsindsatsen jo ikke er proportional med antallet af ansatte. Det har selvfølgelig i høj grad noget at gøre med de folk, vi har fået ansat, men sandelig også med det klima, man giver dem at arbejde i. Man kan meget vel opnå, hvis man skaber desperation og mismod ved at binde forskningsmiljøer ind i en spændetrøje, samtidig med at man lader andre ekspandere, at det samlede resultat er mindsket forskning, selv om den formelle forskning udtrykt i antal årsværk faktisk er stigende. Det var det, jeg ønskede at påpege.

Både hr. Ole Bernt Henriksen og ministeren efterlyste, at forskerne skulle fortælle mere om, hvad de har lavet, og hvad de planlægger at lave. Deroverfor kan jeg oplyse, at alle universiteter udsender ganske fyldige årbøger netop om dette emne, og jeg er sikker på, at der bruges væsentlig mere tid på at skrive disse årbøger end på at læse dem. Derfor ved jeg ikke, om der er særlig anled-

ning til at bede dem om at gøre disse årbøger endnu mere fyldige, end de er i forvejen.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Det er hr. Rahbæk Møller, der kalder mig på talerstolen. Det er ikke, fordi jeg er uenig med ham, tværtimod, men der skulle nemlig danne sig det indtryk, at Socialdemokratiet ene ønsker at diskutere procenter; tværtimod har vi præcis de samme spørgsmål til ministeren, som hr. Rahbæk Møller just har givet udtryk for.

Estrup (RV):

Jeg vil også gerne knytte nogle kommentarer til ministerens svar, som jeg på mange punkter synes var både imødekommende og konstruktivt. Jeg synes, det var velgørende at høre en så klar erkendelse af, at der i tider med omstilling og omprioritering naturligvis er problemer, som kan være meget tunge at bære for forskningsområdet, og at der må tages hensyn til det. Det glædede mig bestemt.

Der er et par ting i ministerens svar, som jeg gerne vil kommentere. Det ene er spørgsmålet om det, kritikerne har kaldt »ansøgningstyraniet«. Ministeren påpeger, at det efter hans mening ikke er rigtigt. Hvad angår omfanget af eksterne midler på forskningsområdet, ligger vi væsentlig lavere end andre steder, og ansøgningerne og presset for at søge bevillinger spiller ikke den rolle, som det påstås fra institutionernes side. Jeg tror, man dér ikke blot skal se på procentdelen af forskningsmidler, som kommer fra eksterne bevillinger. Jeg tror, det er nok så væsentligt at se på, hvor store de bevillingsområder, man skal søge fra, er, altså hvor mange kasser – for nu at blive i den betegnelse – vi har, og hvor klart det er, hvad de kasser kan bruges til. Det er den ene side af sagen. Den anden er selvfølgelig proceduren med hensyn til selve ansøgningerne og behandlingen af dem. Jeg tror, der kunne opnås meget på dette område ved både at gøre det mere klart, hvordan man kommer i betragtning, og hvilke afgrænsninger der er over for de enkelte bevillinger, og så måske ved at gøre dem noget større. Det sidste har vi netop prøvet i forbindelse med nogle af de ting, vi har lavet i forbindelse med finansloven. Det